

נתן לחיילים את חייו

מותו של דרור חנין, תושב בית אריה וההרוג הראשון במבצע צוק איתן, הותיר את היישוב השקט כואב והמום ■ "הוא היה נשמה חופשית, אלוהים בחר אותו בפינצטה", אומרים קרוביו

נצחיה יעקב

חלי חנין היתה באמצע הכנת פנקייקים במטבח ביתה שבבית אריה בזמן ששמעה בחדשות שאדם נפצע מפצצת מרגמה באזור מחסום ארו. מייד הרגישה שמדובר בבעלה ואבי שלושת ילדיה, דרור. כשלא ענה לטלפון הסלולרי

שלו, התקשרה לראש המועצה, אבי נעים, ולקב"ט היישוב, שרון אלפסי. כשהשיב ניים ניתקו לה שוב ושוב את הטלפון, חששה גבר. היא כבר ידעה שמה שהורע קרה, אך טרם ידעה עד כמה נורא הוא. זמן מה לאחר מכן, כשנעים הגיע לבית המשפחה ורפק בדלת כדי להודיע לה שדרור נפצע אנושות ומאושפז בבית החולים ברזילי באשקלון, עוד האמינה שהוא ייצא מזה.

מבצע צוק איתן ההרוג

כשהערב ירד, הוכנסו רחלי ונעים לזהות את הגופה. "הוא היה כל כך שלר", מתאר נעים, "הסתכלתי עליו ואמרת לי לו 'דרור, קום' ממש חיכיתי שיקום. איברתי הרבה חברים, אבל דרור היה כמו אח שלי". מאוחר יותר, סמוך לשעה 11 בלילה, הוא שב מבית החולים לבית המשפחה יחד עם רחלי, כדי לבשר לילדים שאב ביהם מת. "בתו בת ה-11, שקד, שאלה, 'אבי, מה התאריך היום?', ענית לה, '15 ביוני'. היא אמרה שבעוד שבועיים יש לה יום הולדת, ובתמימות של ילדה הוסיפה, 'אבל אבא איננו, אז אני לא אשמח'. היא קרעה את הלב של כולנו".

שנתקל בדרור כחמש דקות לפני האירוע הטרגי. סגל מספר שדרור, בהתלהבותו, ביקש ממנו לצלם אותו. "במסגרת תפקידי נסעתי עם אחד העובדים לסיור באזור עוטף עזה. כשהגענו לנתב"ה העשרה, הבחנתי בשני חבר'ה צעירים, שמחים ותוססים, ברכב עמוס באוכל ובחטיפים. אחד מהם, שהתברר אחר כך כדרור, סיפר שהם ממשיכים למחסום ארו כדי לתת אוכל לחיילים. הסברנו להם איך מגיי עים והצענו להם לנסוע עם רכז הביטחון של נתיב העשרה, כי מסוכן שם. הם אמרו שזה בסדר ושהר כב שלהם ממוגן. נפרדנו מהם בידירות. כשהחזרתי לחמ"ל, התקשרו לדווח לי שהשניים נפגעו. עכשיו נותר לי להתנחם בזה שלפחות צילמתי אותו כשהוא שמח ועליו. זו תהיה מזכרת למשפחה".

היישוב הקהילתי המעורב בית אריה הוקם בתחילת שנות ה-80, ומונה כ-1,400 משפחות. "זה היישוב שהכי בטוח לחיות בו", טוען נעים. "מתחילת המבצע לא נשמעה פה אזעקה אחת. לצערי, זו הטרגדיה השנייה שמתרחשת ביישוב. הנער גיליער שער ז"ל היה מרדיך בכנ"ה עקיבא ביישוב, ועכשיו דרור".

כך, אב לשלושה ילדים, עבר עם הוריו מפתח תקווה ליישוב השקט. גם עבורו הימים האחרונים הם סוג של התפכחות. "נהוג לייצר מעין מייפקאסט לאנשים שגרים ביהודה ושומרון", הוא טוען. "אם אתם המתנחלים, יושבים על הגבעות עם עוזי וסינדרלים, אבל העובדה היא שהאוכלוסייה פה היא מלח הארץ, אנשים פה מתנרבים ומשרתים ביחידות קרביות".

השכנים הערבים מכפר לובן, יישוב הסמוך לבית אריה, מתקשרים ובאים לנחם. "יהודים, ערבים, כולם חיים פה בשלום", אומר עבר, תושב הכפר. "חיים של בן אדם אחד - זה שכול של כולנו".

וצוחק צחוק מתגלגל, כמו של ילדים. אחת השכנות מתקרבת אלי ואומרת בעצב: "לכיתה א' הוא יעלה בלי אבא". אחר הקרובים שומע גם הוא את צחוקו של הילד, ומספר שדרור אמור היה לקחת את שקד לחלוקת חבילות השי, "כנראה משהו בתוכו הרגיש לא בטוח". אף שלאנשים שקרובים לנפטר יש נטייה לגלוש לאמידות בנאליות על אודותיו, נראה שאין תכונה שמייצגת יותר את דרור מאשר נדיבות. החם שלו, שאלתיאל שמואל, סיפר השבוע ש"דרור היה איש גדול של חסד שאהב לעזור לכולם. הוא לא היה יכול לראות מישהו שבזקק בלי להושיט לו יד". לשיחה מצטרף אביב כץ, שכן וחבר של המשפחה, ומוסיף כי "אפילו כשהוא ישן - הוא פעל", הוא מספר על הדינמיות שאפיינה את דרור. הוא היה בפעולה כל הזמן, תמיד חשב איפה אפשר לתרום עוד טיפה. אלוהים בחר אותו בפינצטה".

מזכרת למשפחה

גם בן דורו, גלעד אליעד, מתערב בשיחה, ומר שתף: "דרור היה מלח הארץ. שנון. מצחיק. היתה לו נשמה חופשית. הוא תמיד דאג לתת, ולצערנו, נתן את חייו. היום שהוא מת היה יום קשה. אחותי בישרה לי את הבשורה. היא ידעה שהוא נוסע למר קום מסוכן, לכן הזהירה אותו, אבל הוא אמר לה: 'אם אני אדאג רק לעצמי, מי ידאג לשאר העולם?' עניין מיוחד מעורר מעוזיה סגל, מנהל האגף לשירותים חברתיים במועצה האזורית חוף אשקלון,

מקווים שהוא ההרוג האחרון. מימין בכיוון השעון: חברי המשפחה אביב כץ, דורית בקר ואבי נעים; חנין עם החיילים ליד עזה, דקות לפני מותו צילומים: יוסי זליגור

גלעד, בן דודו של דרור: "אחותי ידעה שהוא נוסע למקום מסוכן וזההירה אותו. אבל הוא רק אמר לה: 'אם אני אדאג רק לעצמי, מי ידאג לשאר העולם?'"